

PUUDUSED

Palve Tähendus suunab meid täna “puudustele”.

Tõenäoliselt on inimkonna äreval, seisakutega või peapööritust tekitaval teel puudused olnud mõjukaks, tähtsaks etapiks, sest nendest on saanud alguse uuendused, ümberkujundamised, ümbervahetamised..., ettenägematused, improvisatsioonid.

Võib-olla... olendi loomine eeldab “puudulikku”, puudusega väljendust, mis kulgeb läbi Loomingu, otsides ennistamist, õnnestumist, lõpetada puudulikuks olemist: tunnete puudus, hoiaku puudus-puudulikkus, tahte puudus, ... puudus..., nii palju asju!

Neid situatsioone ekstrapoleerides, kandes üle, võime öelda, et inimese seisukord, seisund on... tühjuses; selle tühjuse täitmise puuduses. Ning tänu sellele tühjusele ja sellele vaakumile, ilmuvad ilustused, kaunistused või detailid, mis muudavad kohaloleku... meeldivamaks või elamiskõlblikumaks - et mingi näide tuua-

Kui vaatame üle – niisamuti nagu poliitilist-, ajaloolist- ja geograafilist geograafiat- erinevaid kohti, kus inimolend elutseb, siis leiame puudusi igas paigas. Mõnes kohas on palju naftat, aga teistes liiga vähe, kuid samal ajal nendes kohtades, kus on palju, on ka liiga palju reostust ja neil on puudu värskest õhust; teistes on liiga palju saaki, kõrge sademete taseme tõttu, aga samal ajal on üleujutusi ja puudu on...

Ja nii edasi.

Ajalooliselt -inimkonnana- on ühel rahvusel teatud voorused -oletades, et “nendeni” jõutakse-, kuid on puudust oma mõtlejatest, oma poliitikutest, oma ökonomistidest, oma teadlastest... Ei leia me “terviklikku, komplekset” kohta.

Paistab, et meie selles Universumi paigas kohaloleku visand on “puudulik” kavand..., mille me peame läbima, mitte ilmingimata valuga, kuid siiski selle ära tundmisega, tunnistamisega. Sedamööda kuidas mul on

“puudus” -ja ma tunnistan seda- õigekirjast, siis võin ma seda läbi abistamiste parandada.

Abi?... Aahhh! “Abi”. See on enam-vähem võtmesõna. Vaatame: kui keegi tunneb oma mingi puuduse ära, siis on väga võimalik, et leiab abi, et seda puudust leevendada. Aga kui enamuse enamiku enamus ei tunnista oma puudusi, või... neile meeldib, sest lõikavad neist mingit kasu -teoreetiliselt-selle teadvuse tasandi jaoks; siis abi ei ilmu, ei jõua kohale.

See on Müsteeriumi üks müstilisi mehhanisme. Ja see kuulub, Palvuslikust Tähendusest lähtudes, selle Jumaliku teadvuse juurde, mis loodul on: “Mis hoiab alal, säilitab ja toetab”. Ja mis, tänu sellele puuduse seisundile -selle tunnistamisel- saab... -Loov- olema aina enam ja enam kohalolevaks, läbi erinevate “abi” kanalite.

Tundub ilmne olevat, kuid ei ole seda. Tundub ilmne olevat, kuid ei ole, et *“Aita end ja sind aidatakse”*. Jah; sest niisamuti nagu oleme võimelised ära tundma, tunnistama oma puudusi, peame olema võimelised läbi selle tunnistamise genereerima abi mehhanisme. Esimese sammuna.

Hiljem abid ilmuvad.

Ja jätame SOS-i viimaseks ketilüliks.

Kui inimgrupid -või individid- tunnevad puudusi ära, otsivad, uurivad, juurdlevad... ja loovad projekte ja ideid, mis teevad puudusest väiksema; ja hakkavad ilmuma -kui vajaduse kutse- vahendid; läbi juhuslikkuse, läbi õnne, läbi kontaktide... Vahel näib maagiana.

Samuti on vaja avastada -selle puuduse tunnistamisel-..., on vaja endas avastada võimalus, et et olend võib “egostuda” ja saada “enda imetlejaks”, otsides kinnismõtteliselt oma puuduste kompenseerimist absoluutselt läbi tema enda!, eitades niiviisi ükskõik mis tüüpi abi.

See iseenese-küllasus, mis meil nii paljudel kordadel on referetsiks, on trööstitu.

“Kannatlikkus” ja “sihikindlus” moodustavad elulise tähtsusega elemendi, et nendest puudustest üle saada. Paljudel kordadel -ja sellega peab ka ettevaatlik olema- tekitab puudus lootusetust, ärrituvust ja raevu. Ja ressursi otsitakse obsessiivselt ja kompulsiivselt, “otsekohest” vahendit, nüüd kohe! Ja ei ole ootamist, ei ole kannatlikkust, ei ole järjepidevust, sihikindlust... Ei, ei. Nüüd kohe!

Ja see “nüüd kohe!”, välja arvatud erandjuhtudel, ei saabu.

Ja lootusetus ei ole saanud Loomingu osaks; sel olid oma rütmid, oma pausid, oma näilised puhkused, oma väledused...

Sedamööda kuidas puudused avastatakse, luuakse animus, luuakse vaim otsimise, valmisoleku, “millekski” vamisoleku... suunas...

Ja see valmisolek ja see puuduse ära tundmine, tunnistamine on üks viis näidata, palvuslikult, meie suhet Loova Müsteeriumiga.

Mitte sellepärast, et Looming ei tea ja vajab, et meie seda ütleksime. Ei. Kuid see on vajalik meie evolutsiooniks ja teadvuse seisundile, mis meil on, näidata seda, öelda seda, tunda seda. Ja see, Loovatele silmadele -kes seda juba teadsid-, paneb liikuma üllatavaid mehhanisme, et asendada, täiendada neid puudusi; mis, nagu puudused, tunneme, et teevad meile kahju, mõjuvad meile halvasti, mis seavad meile limiite, mis meid piiravad ja meid takistavad.

Võib-olla, parim valmisolek, dispositsioon -palvuslik dispositsioon- meie puuduste ees oleks... Halastus.

(hisp keeles *piedad*- halastus, armulikkus, kaastunne, jumalakartlikkus)

(kabalistiliselt: *pie-dad*- otsetõlkes: jalga andma; *pie*-jalg; *dar*- andma)

Jah; sedamööda kuidas me tungivalt anume tajuda -kui osa meie elamisest- halastust ja sedamööda kuidas see ilmub -ja ilmub!-, puudujäägid pehmenevad; ei ole enam rigiidsed ja painedumad, võimatud ja saavutamatud!... Ja neist saavad armastuväärsed puudused, mis meile vihjeid jagavad, mis meile soovivad... kuidas neid lahendada.

Halastuses (*en la “Pie-dad”*) on nagu äratundmine, tunnistamine meie seotusest ja sõltuvusest, mitte... orjuse, mitte tähtsusetuse, mitte kinnistumise, vaid pigem “päritolu” järgi, “sealt põlvnemise” kohta. Ja niiviisi

”anname jala”, et -Loomingu kingitusi-..., et saaksime neid näha, saaksime neid tunda.

Halastus on alati siin; vaid tema nimetamisest on piisav, et ta kohale ilmuks, et puhastada, selgitada meelt, et pehmendada ja leevendada südant.

Hetketi... või hooti, loovad puudused ängi, lootusetust, ärevust, kurbust, üksindust...

Personaalse püüdlusega neid lahendada, nähes endas puudust, tuntakse end võimetuna abi paluma.

Ilma kahtluseta, kõige puhtam abi tuleb Palvest -nagu just käsitlesime-. Ja koos elamise jooksul ilmuvad situatsioonid ja sündmused, mis... pehmendavad seda puudust või kõrvaldavad selle.

Ja on tervendaja kohustus..., ja on tervendaja kohustus avastada valukannatajas -kes meid abi saamiseks otsib- need puudused.

Ja on väga oluline, et tervendaja instrueeriks, orienteeriks ja edendaks selle inimese võimeid, mis tal on, sedamööda kuidas too jõuab hingeliselt, vaimselt... adekvaatsesse seisundisse.

Ja niiviisi rakendame, Tervendava Humanismi maneeris, idee - abivajajale-, kuidas läbi tema enda jõuda vahenditeni, et leevendada puudusi. Ja niiviisi, ei ole meie ravi-vahend, mis loob sõltuvust; ei ole ravi-vahend, mis võib muutuda “isiklikuks omandiks”, käsutajaks, korrapidajaks, omandiks.

Teha koos elamisest solidaarne teostus ja konstantne puuduste asendaja, arendades koos elamist ja viies selle progressiivselt “küllalduse” seisundisse...; alati avastamise, õppimise naudinguga.
